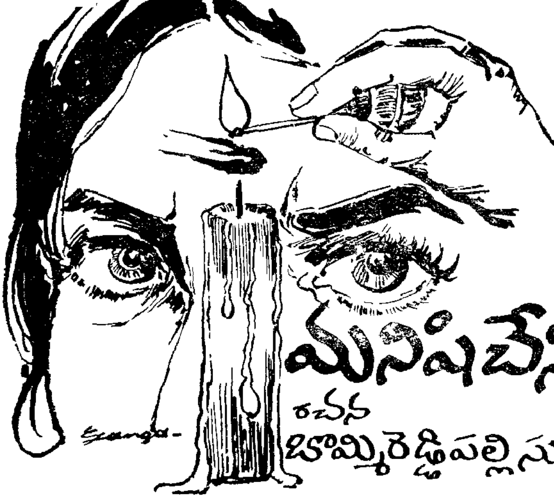

మనిషి చేసిన మేలు

(పెద్దకథ)

రచన
బొమ్మిరెడ్డిపల్లి సూర్యారావు

పార్వతమ్మ కత్తిపీట ముందేసుకుని కూర తరుగుతూ కూర్చుంది. ఇవాళ లక్ష్మి పట్టిన దినం. బంగాళా దుంపల కూర చెయ్యమని చెప్పివెళ్ళింది. కూర, పులుసూ, కొబ్బరిపచ్చడి, పాయసమూ చెయ్యాలి. ఇవాళతో లక్ష్మికి ఇరవై ఏళ్ళు నిండేయి. లక్ష్మి ఎం ఏ. పాసయి. కాన్వొకేషన్‌కి వెళ్ళినప్పుడు తీసుకున్న ఫోటో గోడకు వేలాడుతోంది. పార్వతమ్మ తలెత్తి ఫొటోవేపు చూసింది. అచ్చు వాళ్ళ నాన్న మొహమే. యిరవై ఏళ్ళక్రితం చనిపోయిన సుందర్రావు మొహం పార్వతమ్మకు సూచాయగా జ్ఞాపకం ఉంది. లక్ష్మి విశాలమైన కళ్ళు, చాకుతో చెక్కినట్టుగా వుండే చక్కని ముక్కు చూసినప్పుడు పార్వతమ్మకు ఎప్పుడయినా ఒకసారి సుందర్రావు జ్ఞాపకమొస్తాడు. కాని ఆ జ్ఞాపకం ఆవిడ మనసులో ఒక తృటికాలం మాత్రమే వుండి మాయమవుతుంది. అప్పుడయినా ఆమెకు ఎలాంటి మనోవేదన కలగదు. రెండేళ్ళు కాపరంచేసి చనిపోయిన సుందర్రావుమీద ఆమెకు గాఢమైన మమకారం ఏర్పడలేదు.

సుందర్రావు చచ్చినప్పుడు మాత్రం తానెంతో ఏడ్చింది. రెండురోజులుఅన్నం సయించలేదు. తన్నూ తన ఆర్నెల్ల పాప లక్ష్మినీ దిక్కులేని వాళ్ళను చేసి వెళ్ళిపోయినందుకే అంతగా ఏడ్చిందేమో ననిపించింది పార్వతమ్మకు. ఎందుకంటే పార్వతమ్మ భర్తను సంవత్సరం తిరక్కుండానే మరచిపోకలిగింది. ఔను మరి. బతికున్నవాళ్ళమీద మమకారం పెంచుకోవాలిగాని చనిపోయినవాళ్ళమీద కాదు.

ఈ ఇరవై ఏళ్ళ గతం ఆమె కళ్ళ ముందొక్కసారి మెదలింది. ఆమెకు జ్ఞాపకమున్నది ఈ యరవై ఏళ్ళ గతమే. అంతకు ముందుది ఆమె జ్ఞాపకముంచు దలచుకోలేదు. ఈ యిరవై ఏళ్ళ గతం ఎంతో ఫలప్రదమైనదిగా, తృప్తికరమైన దిగా ఆమె జ్ఞాపకముంచుకుంది.

సుందర్రావు చనిపోయిన నాలుగో రోజునే తన అన్న దూరప్రాంతంనుండి వచ్చి పరామర్శించి జరుగుబాటుకి డబ్బు పంపుతానని చెప్పి వెళ్ళిపోయాడు డబ్బు పంపలేదు సరిగదా ఉత్తరం ముక్క కూడా వ్రాయలేదు. ఇంట్లోవున్న బియ్యం ఉప్పూ పప్పూ వీటితో ఒక నెలరోజుల పాటు వండుకుని తిన్నది. తన దిక్కులేని జీవితం తలచుకుంటే ఆమెకుభయం వేసేది. లక్ష్మిని పెంచి పెద్ద చేయాలి. అదెలా సాధ్యమా అని బెంగతో కుమిలి పోయేది. ఏదైనా పనిచేసుకుని తను బత కాలి. లక్ష్మిని పోషించాలి. మూడవ ఫారం వరకూ చదివిన తన కెవ్వరూ ఉద్యోగమివ్వరు. ఎప్పుడూ యింట్లోంచి బయటకెళ్ళే అలవాటు లేదు. కానివెళ్ళక తప్పదు. ఆ వీధిలోనే ఉన్న ఒక పంతులుగారింట్లో పాచిపనికి కుదిరింది. వాళ్ళకి వంటచేసిపెట్టేది, గిన్నెలు తోమిపెట్టేది. వాళ్ళిచ్చిన అన్నం తెచ్చుకుని తినేది.

తామంటున్న గదికి అద్దె యెంతో తెలీదు. కాని రెండుమాసాలు గడిచినా ఇంటాయన అద్దెకోసం రాలేదు. ఇంటాయన ఎవరో తనకు తెలియదు. తామంటున్న యిల్లు మూడుగదుల భాగం. ఒక దర్జీపనివాడు అద్దెకు తీసుకున్నాడనీ అతనే ఒక గది వీళ్ళకిచ్చాడనీ మాత్రం గా తెలుసు. ముందుగదిలో అతని కుట్టుమిషనూ దుకాణమూ వుండేది. రెండవ గదిలో అతను వండుకుని తిని అక్కడే కుక్కి మంచం మీద పడుకునే వాడు. రాత్రుళ్ళు హార్మోనియం వాయిస్తూ నాటకం రాగాలు పాడేవాడు. ఆ రెండు గదుల తరవాత ఒక నడవ తరవాత తన గది

మొదటి నెల పనిచేశాక పంతులు గారింట్లో పదిరూపాయలు జీతమిచ్చారు.ఆ రోజు తనకెంతో ఆత్మవిశ్వాసం ఏర్ప డింది. ఎంతో సంతోషమేసింది. కాని తను యింటి అద్దె యివ్వాలి. పసిపిల్లకి పాలుకొనాలి, తనకి నూనె సబ్బులు మొద లైన చిల్లర వస్తువులు కావాలి. ఈ పది రూపాయలెందుకు చాలుతాయి. మరో రెండిళ్ళల్లో పని దొరికితే తప్ప జరుగు బాటు కాదు.

ఇంటి అద్దెలేకుండా అక్కడుండడం మర్యాద కాదు. అయిదో ఆరో యిచ్చి మిగిలినది తరవాత యిస్తానని చెబితే ఒప్పు కోక పోతాడా? ఈ దర్జీ పనివాడు చాల మంచివాడిలాగనే కనిపిస్తున్నాడు, సుంద ర్రావు చనిపోయినప్పుడు అతనెంతో సాయం చేశాడు. అతనే ఆ వీధిలోవున్న

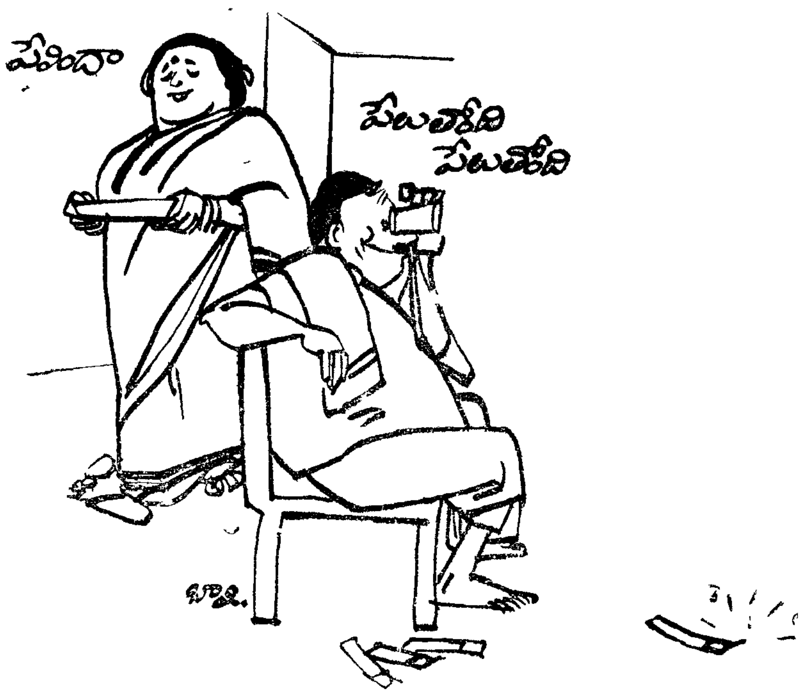

బ్రాహ్మణ కుటుంబాల వాళ్ళనందరినీ పిలుచుకొచ్చి అంత్యక్రియలు జరిపించాడు అప్పుడే పంతులుగారి భార్యతో తనకు పరిచయమైంది. ఆవిడా, ఈ దర్జీ ఆయనా లేకపోతే తనగతే మయేదో.

ఆ రోజే తను తొలిసారిగా వీరా స్వామితో మాట్లాడడం. ఆయన వీధి గదిలో బట్టలు కుడుతున్నాడు. నేల మీద ఒక పదేళ్ళ కుర్రవాడు కూర్చుని చొక్కా లకు బొత్తాయిలు కుడుతున్నాడు. ఆ రోజే తను అతన్ని స్పష్టంగా చూసింది. పొడుగ్గా చామన చాయగా వున్నాడు. ముఖం మీద అక్కడక్కడ స్ఫోటకపు మచ్చలున్నప్ప టికీ వికారంగా లేదు. ఆ రోజుల్లో నాట కపు వేషధారులకుండే పెద్దజుత్తు, కాలరు లేని చొక్కా, పైజమా వేసుకున్నాడు. తాను వీధివేపు వెళ్ళి గుండీలు కుట్టే కుర్ర వాడ్ని పిలిచింది.

"గురువుగారూ. పక్కింటి అమ్మగా రెందుకో పిలుస్తున్నారు. వెళ్ళి కనుక్కు రమ్మంటారా?" అని వీరాస్వామి అను మతికోసం నిలబడ్డాడు వాడు.

"వెళ్ళరా. ఏటి కావాలో అడిగిరా?"

కుర్రవాడు మెట్లమీంచి కిందికి ఒక

దూకు దూకి "ఏం కావాలమ్మగారూ" అన్నాడు.

"ఇవాళ పంతులు గారింట్లో పది రూపాయలు జీతమిచ్చారు. అందులో ఇంటద్దెకింద యిప్పుడో అయిదు రూపాయ లిస్తాను. మిగిలినదెంతో చెబితే తరవాత యిచ్చుకుంటాను. ఈ సంగతి మీ అయ్య గారితో చెప్పు" అన్నాది తను

"ఏం సెప్పమంటారు. ఇప్పుడు మీ కాడ డబ్బు లేదని చెప్ప మంటారా?"

"అవును."

కుర్రవాడు వెళ్ళి వీరాస్వామితో "గురువుగారూ ఆ యమ్మ కాడిప్పుడు డబ్బు లేదట" అన్నాడు.

"డబ్బే మిత్రా ఎధవా. ఆవిడేం చెప్పారు. నువ్వేటి విన్నావు?"

"అదే గురువుగారూ."

"నీ మొహం. ఒరే. మొద్దు ఎదవా. నువ్వెందుకూ పనికిరావురా". అంటూ వీరాస్వామి మిషనాపి వీధిలో కొచ్చాడు. "ఏంటమ్మగారూ ఏం కావాలి?" అన్నాడు.

"ఇవాళ నాకు పంతులుగారింట్లో పది రూపాయలు జీతమిచ్చారు. అందులో యిదిగో ఈ అయిదూ మీరు అద్దెకింద తీసుకోండి. మిగిలినదెంతో చెపితే తర వాతిచ్చుకుంటాను.' అన్నది తను.

"అదేంటమ్మగారూ. పది రూపా యల్లో సగం నాకిస్తే ఇంక మీరేటి తింటారు. చంటిపిల్లకి పాలేటికొంటారు. ఇప్పుడక్కర్లేదు ఉంచండి మీ దగ్గరున్న ప్పుడే యిద్దురుగాని లెండి" అన్నాడు వీరాస్వామి.

"నా దగ్గరుండడమనేది ఎప్పుడవు తుంది నాయనా? బాకీ పెరిగేకొద్దీ నే తీర్చుకోలేను. తీసుకోండిబాబూ"

"మీ దగ్గర అయిదురూపాయలు తీసు కోకపోతే నేను దరిద్రుడి నయిపోతానా చెప్పండీ యింటంతటికీ పాతిక రూపా యలద్దె. ఆ గది నాకెలానూ వాడుక లేదు."

"నువ్వు మాత్రం లక్షాధికారివా బాబూ. తీసుకో ఫరవాలేదు" అంటూ అయిదు రూపాయలనోటు ఆతని చేతికం దించింది.

వీరాస్వామి నోటందుకుని జేబులో పెట్టుకుంటూ "లక్షాధికారిని కాదుగానీ. మీరు కష్టంలో వున్నారు గదా అని" అన్నాడు.

"ఈ అయిదూ వుంచుకుంటే మాత్రం నా కష్టాలు గట్టెక్కుతాయా బాబూ. వెళ్ళొస్తాను. నా పనికి వేళయింది" అంటూ తను పంతులుగారింటికి వెళ్ళింది.

తరువాత మరొకింట్లో సాయంకాలం పూట పాత్రలు తోమిపెట్టేది. వాళ్ళొక అయిదు రూపాయలిచ్చేవారు. ఇలా ఒక ఆరు మాసాలు గడిచాయి. ఈ ఆరు మాసాలలోనూ తాను వీరాస్వామితో

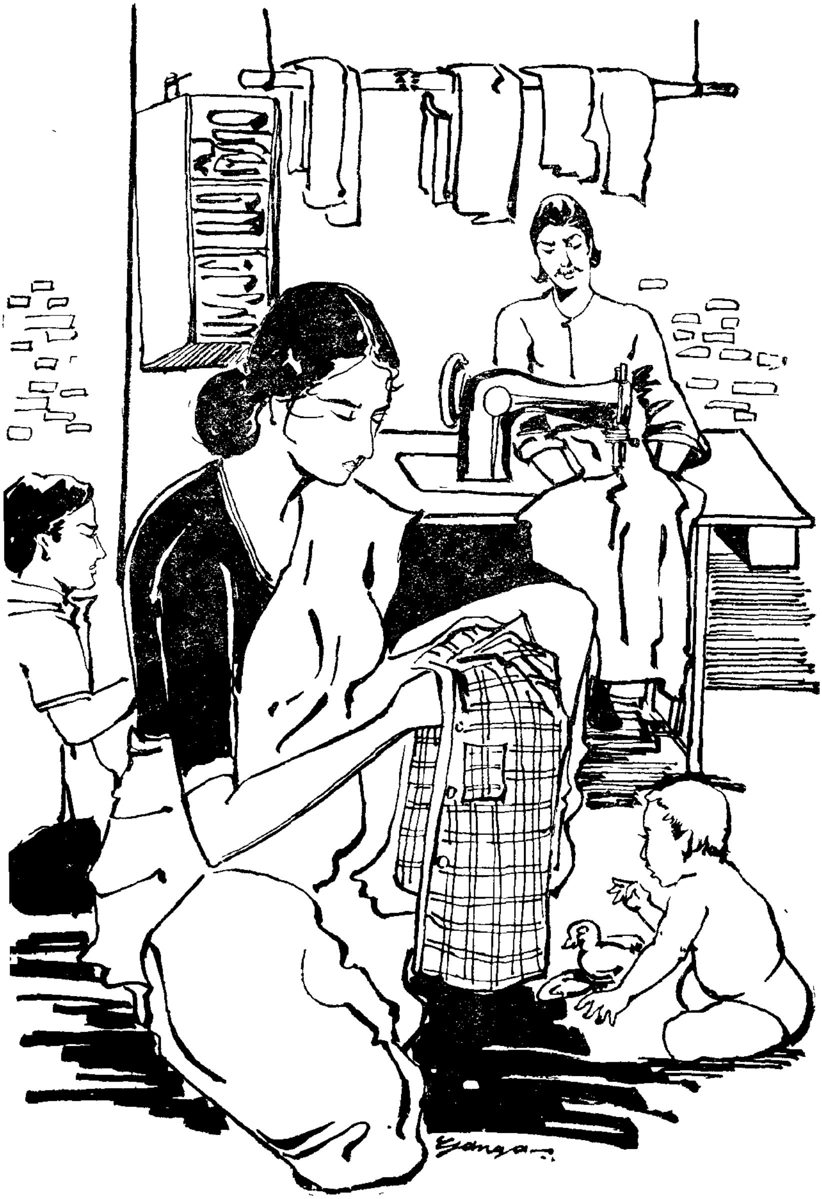

మాట్లాడలేదు. వీధిలో నిలబడి కుర్ర వాడిని పిలిచి అద్దె అయిదు రూపాయలు యిచ్చేది.

కాని ఒకరోజు సాయంత్రం లక్ష్మికి జ్వరం తగిలింది. అదేపోతుందిలే అని ఊరుకుంది. కాని రాత్రి పదకొండుగంట

లకి జ్వరం బాగా తీవ్రమైంది. ఒళ్ళు కాలిపోతూంది. పిల్ల ఊపిరి తియ్యలేక బాధపడుతూంది. పలకరిస్తే పలకడం లేదు. కళ్ళె త్తలేకపోతూంది తనకెంతో భయం వేసింది. తనకి దుఃఖం ముంచు కొచ్చింది. దేవుడికి దండం పెట్టుకుంది. "భగవంతుడా. నా పాపను కాపాడు తండ్రీ! దీన్ని పెంచి పెద్దదాన్ని చెయ్యి దానికే నేనెన్ని కష్టాలయినాపడి బతుకు తున్నాను ప్రభూ! రక్షించు తండ్రీ" అంటూ రెండుచేతులూ జోడించి నమ స్కరించింది. బయట చీకటిగా వుంది. గదిలో మినుకు మినుకుమంటూ పొగబా రిన లాంతరు వెలుగుతూంది. తన ఒడిలో లక్ష్మి జ్వరంతో ఒళ్ళు తెలియ కుండా మూలుగుతూంది. "ఈ రాత్రి గడుస్తుందా? భగవంతుడా నే నెవరికీ అన్యాయం చెయ్యలేదే. ఏ పాపమూ చెయ్యలేదే మరి నా కెందుకీ కష్టాలుతెచ్చి పెట్టావు తండ్రీ" అనుకుంటూ కళ్ళ నీళ్ళు తుడుచుకుంది. వీధిలోంచి గాలి తెర ఒక్కఊపుగా లోపలి కొచ్చింది. దానితో దీపం ఆరిపోయింది. తనకు మరింత భయం వేసింది. మెల్లగా పిల్లను చాపమీద పడుకోబెట్టి. లేచి అగ్గిపెట్టికోసం వెదికింది. అగ్గిపుల్ల రాసి మళ్ళీ దీపం వెలిగించింది. పిల్ల పరిస్థితి ఏమీ బాగులేదు. ఈ రాత్రి గడిచే ట్టుగా లేదు. ఎవరైనా వైద్యుడి దగ్గరకు తీసుకుపోవాలి. కాని ఈ రాత్రప్పుడు. ఈ చీకట్లో తాను ఎలా వెళ్ళగలదు.

ధైర్యంచేసి గదిలోంచి బయటి కొచ్చి పీరాస్వామి పడుకునే గది కిటికీ దగ్గరగా వెళ్ళి "బాబుగారూ" అని పిలిచింది. పీరా స్వామి హార్మోనియం వాయిద్యంలో లీనమై వున్నాడు. తను గట్టిగా రెండు సార్లు పిలిచేసరికి హార్మోనియం ఆగి పోయింది. పీరాస్వామి ఒంటి మీద తువ్వాలేసుకుని గదిలోంచి బయటి కొచ్చాడు. "ఏమిటి. మీరా అమ్మగారూ. ఏటిలా వొచ్చారు. ఏటయిందీ?" అన్నాడు.

"పాపకు చాలా జ్వరంగా వుంది బాబూ. ఊపిరి తియ్యలేక పోతూంది. ఎవరైనా డాక్టరు దగ్గరకు తీసుకు వెళ్ళాలి" అన్నది.

"అయ్యో. అలాగా. వస్తున్నా నుండండి." అంటూ లోపలికెళ్ళిచొక్కా వేసుకుని వచ్చాడు. తన గదిలోకి వచ్చి పాపను ఎత్తుకుని "యీ వీధి చివరిలోనే డాక్టరున్నాడు. తీసుకెళ్తాను" అన్నాడు.

"పద బాబూ నేనూ వస్తాను"అంటూ తను కూడా బయలుదేరింది.

అదృష్ట వశాత్తు డాక్టరింకా నిద్ర పోలేదు. పాపని పరీక్షించి ఒక ఇంజక్షన్ ఇచ్చాడు. మరేం భయం లేదనీ మర్నాడు పొద్దున్న తీసుకురమ్మనీ చెప్పేడు

మరో గంటసేపటికి పిల్ల కళ్ళు తెరి చింది. కొంచెం పాలుపడితే తాగింది. తనకు ప్రాణం తేలికయింది.

"మరేం భయంలేదు, తగ్గిపోతుందని చెప్పారమ్మా డాక్టరుగారు. గాలి జల్లిందట. ఒక రెండు రోజుల్లో నయమయిపోతుంది. నే వెళ్ళి పడుకుంటాను. అవసరమయితే ఆ కిటికీ దగ్గరకొచ్చి పిలవండి." అని చెప్పి వీరాస్వామి వెళ్ళిపోయాడు.

మర్నాడు పొద్దున్నే వీరాస్వామి పాప కెలా వుందని అడిగాడు. చాలా నయంగా వుంది. తను డాక్టరు దగ్గరికి తీసుకు వెళ్తానని చెప్పింది.

"ఛ, తప్పమ్మా. గాలి జల్లితే పాపని వీధిలోకి తీసుకెళ్ళ కూడదు. మీరుండండి నే వెళ్ళి ఆయన్ని పిలుచుకొస్తాను" అంటూ వెళ్ళి ఒక అరగంటలో డాక్టర్ని తీసుకొచ్చాడు. డాక్టరు పాపని పరీక్షించి, ఏదో మందు రాసిచ్చాడు. మరేం భయం లేదు రెండు రోజుల్లో అదే పోతుందని చెప్పి వెళ్ళిపోయాడు. తన దగ్గర ఒక నాలుగు రూపాయలుంటే వీరాస్వామి కిచ్చింది.

"ఫరవాలేదు వుంచండమ్మా. నా దగ్గరుంది లెండి" అన్నాడు. వీరాస్వామే వైద్యానికయిన ఖర్చంతా పెట్టేడు రెండు రోజుల్లో పాపకు పూర్తి ఆరోగ్యం చేకూరింది.

తరవాత వీరాస్వామి వొచ్చి పాపనెత్తుకునివెళ్లి తన కొట్లో కూర్చోబెట్టుకునేవాడు. దానికి దానికీ గిలకా, ప్లాస్టిక్ బొమ్మ కొనితెచ్చాడు. "మీరు పనికెళ్ళండమ్మా; మేం చూసుకుంటాం పాపని" అనేవాడు. పాపకికూడా వీరాస్వామి దగ్గర బాగా చనువయింది. అతను బట్టలు కుట్టుకుంటూ వుంటే, కత్తిరించిన గుడ్డ పీలికలతో ఆడుకునేది పాప. చంటిపిల్ల అప్పుడప్పుడు నేల పాడుచేసేది. వీరాస్వామే చింకిగుడ్డ తెచ్చి శుభ్రంచేసేవాడు, పనిలేనప్పుడు పాపతో ఆడుకునేవాడు. రాత్రి ఎనిమిది గంటలయినా పాప అక్కడే వుండేది. తనకు వీరాస్వామిని చూస్తే అసూయకలిగేది. తన బిడ్డను తనకు కాకుండా చేస్తాడేమోనని భయం వేసేది. పాపకు తనే అన్నం పెట్టేవాడు. తనే బట్టలుకుట్టి తొడిగేవాడు. వీరాస్వామి దగ్గరనుండి పాపను ఎలా తప్పించడమా అని తను ఆలోచించేది. పనిలోంచితిరిగి వచ్చాక పాపలేకపోతే తనకేం తోచేది కాదు. పాప తన్ను మర్చిపోతే తనకేం దారి? పాపలేకుండా తాను ఒంటరిజీవితం భరించగలదా? అయినా సాయంకాలం తను యింటికొచ్చాక వీరాస్వామి పాపను తనకెందుకప్పజెప్పడు. అతనిమీద తన కెంతో కోపం వచ్చింది.

ఒకరోజు సాయంత్రం పనిలోంచి యింటికి వచ్చి పాపను తెచ్చుకోవడం కోసం దర్జీకొట్టు దగ్గిరకు వెళ్ళింది. పాప రాకపోతే వీరాస్వామి మొహంమీదే నాలుగుమాటలూ అనేద్దామనుకుంది.

వీరాస్వామి మిషను నడుపుతూ "అల్లుడా రమ్మని అదరమ్మన బిలువ" అంటూ గయోపాఖ్యానంలోని పద్యం రాగవరసని చదువుతున్నాడు. పని కుర్ర వాడు షర్టుకి కాజాలు కుట్టి వీరాస్వామికి చూపించాడు. వీరాస్వామి షర్టు కాజాలు పరీక్షించి శిష్యుడికి గురూపదేశం మొద లెట్టాడు. "ఒరే ఎదవా! ఆ బ్రహ్మ దేవుడు చేసిన మిస్టేక్ ఏటంటే నీ తల కాయలో మట్టిపెట్టి మూతేశాడు. లేక పోతే కాజాలిలాగట్రా కుడతావ్. ఈషర్టు ఎవరిదనుకున్నావురా కుర్ర ఎదవా. మన ప్లీడరు శివయ్యగారి తమ్ముడిది. ఆయన ఫారిన్ ఎళ్లొచ్చారు తెలుసా! ఆయనీషర్టు చూస్తే ఏటనుకుంటాడు. ఈ ఆడీవి టైలరు మనకెక్కడ దొరికాడ్రా దేవుడా అనుకుంటాడు. ఈ వీరాస్వామంటే ఏటనుకున్నావురా కుర్ర ఎదవా! హోల్ మొత్తం పట్నానికే ఛాలెంజీ టెయిలర్ తెలుసా. మన పేరు సెడగొడతావేట్రా ఎదవా! ఇన్నాళ్లయింది కాజాలుకట్టడం తెలియనోడివి కోటు కత్తిరి చదమొచ్చి నటికి మసిలాడివయిపోతావు ముసలాడికి కళ్ళు కనబడవు. ఆడికెవరిస్తారు బట్టలు అంటారప్పుడు ఇక నీ బతుకు కాజాలతో తెల్లారిపోవలసిందేన్రా. టైలరింగంటే తమాషాలనుకున్నావా! షర్టు కుట్టామంటే సూడగానే ఇది ఫలానా టైలరేనాకుట్టేడూ అని ఆడగాల తెలిపిందా! పనొచ్చినోడికే డబ్బుల్లేవురా ఈ రోజుల్లో పనిరానోడు యిక ఆడుక్కు తినవలసిందే తెలుసా! చ. బుద్ధి తక్కువ ఎదవా. రా ఇలారా. బుర్రొంచు" అన్నాడు వీరాస్వామి. కుర్ర వాడు బుర్ర వొంచితే వీరాస్వామి వాడి బుర్రమీదొక జెల్లకొట్టి 'ఫో వెధవా. కాజాలన్నీ విప్పు. మళ్ళీ తెల్లదారంతో నీటుగా కుట్టు. మళ్ళీ యిలాంటి కత్తిపని చేశావంటేఎముకలిరగొడతాను తెలుసా" అని మళ్ళీ తన మిషను తొక్కడం మొద లెట్టేడు.

తనకు నవ్వొచ్చింది. ఈ భావి టైల రుకు మంచి తర్ఫీదే యిస్తున్నాడనుకుంది. "ఒరే అబ్బాయి, పాపనిలా ఇయ్యరా" అని కేకవేసింది. శిష్యుడు నేల ఆడు కుంటున్న పాపని తీశాడు. "అయ్యో, గురువుగారూ పాప ఒకటి కెళ్ళిందండీ" అన్నాడు. "అరెరె వుండుండు నే తీస్తాలే" అంటూ తను దుకాణంలోకి వెళ్ళింది. "పరవాలేదమ్మా ఒరే బొట్టీ, గుడ్డపట్టుకురారా. ఎర్రి మొగమేసుకు చూస్తావేటి!" అన్నాడు వీరాస్వామి.

"కూర్చోండమ్మా. ఆడు తీస్తాడు లెండి"

కుర్రవాడు గుడ్డ తెచ్చి నేల తుడి చాడు. "అమ్మగారూ చిన్న పాప, రంగయ్య బాబు చొక్కా గుడ్డ తడి చేసింది" అన్నాడు కుర్రవాడు నవ్వుతూ.

"అయ్యయ్యో మీ బట్టలన్నీ పాడవు తాయి బాబూ. మీకు మాటొస్తుందో ఏమిటో" అంటూ పాపను తీసుకుంది.

'ఏటీ లేదమ్మా. చంటిపిల్ల-దానికేం తెలుసు. బట్టలు మనం జాగ్రత్తగా వుంచు కుంటే సరి" అన్నాడు వీరాస్వామి.

"అయినా మీరు పనిచేసుకునే చోట యీ చంటి పిల్లెందుకూ. రేపట్నుంచి నేను తీసుకుపోతాను" అన్నది తను కొంచెం విసుగ్గా.

"ఎక్కడికి?"

"ఎక్కడికి కేమిటి? నాతోబాటు పంతులు గారింటి కొస్తుంది. అక్కడది వసారాలో కూర్చుంటే నేను పని చేసుకుంటాను. సాయంత్రం నాలుగ్గంటలకి యింటికే వొచ్చేస్తాను."

"సాయంత్రం కూడా పనిలోకి వెళ్తావుగా"

"లేదు. వెళ్ళడం లేదు."

"ఏం మానేశారా?"

"వాళ్ళే మాన్పించేశారు. పాపకు జరమొచ్చినప్పుడు ఓ రెండు రోజులు వెళ్ళ లేదని పని తీసేశారు."

"ఏటీ. రెండు రోజులు పనిలోకెళ్ళక పోతే తీసేశమే ఆ గుమాస్తా అలా అఫీ సెగ్గదుతునే వుంటాడు. ఆయన్ని తీసేశారా? ఏం అన్యాయమమ్మా - నాతో చెప్పేరుగాదు ఆళ్ళ మొహాన మీదే గట్టిగా అడిగేద్దును" అన్నాడు వీరాస్వామి.

"అయినా మీ కెందుకు లెండి బాబూ. మీకూ ఆవిడికీ ఏం సంబంధం అని అడుగుతారు."

వీరాస్వామి తలొంచుకున్నాడు "అదీ నిజమే ననుకోండి" అంటూ నసిగేడు.

తాను పాపనెత్తుకుని లేచి నిలబడింది.

(సశేషం)